

"Cal un govern que pensi en les persones"

Joaquim Molins (Barcelona, 1945), enginyer industrial, coneix pràcticament totes les administracions: ex-conseller de la Generalitat de Catalunya, ex-portaveu de CiU a Madrid i ara, com a cap de llista a Barcelona d'aquesta coalició, aspirant a alcalde.

Què necessita Barcelona que el seu programa li aportï?

—En una frase: tenir un govern que pensi en les persones i en el futur de la ciutat, per comptes de pensar en les pedres i en el passat.

—Home, candidats que parlen de pensar més en les persones ja n'hi ha prou. Com es concreta tot això?

—Barcelona té un problema gravíssim que l'equip municipal amaga. Hi ha la contradicció que, essent com és el moment quan més gent ens visita, hi ha menys gent que hi viu. És una ciutat feta pensant més en l'espectacle exterior que no pas en les persones que hi viuen. I la gent que se'n va és principalment la gent que té vint-quaranta anys, i se'n va perquè no hi troba ni feina, ni pis. Barcelona és una ciutat esplèndida quant a coneixement, però no ha estat capaç de desenvolupar un model urbanístic capaç de passar de la ciutat del coneixement a l'acció. L'activitat en les noves tecnologies és expulsada de la ciutat. Hi ha una certa activitat en el camp del lleure (discoteques i bars), però amb això no es construeix una ciutat amb futur.

—I com s'evita perdre aquest tren del futur?

—La primera cosa a fer és començar la casa pels fonaments. Crec que l'equip socialista ha fet molt bé una cosa que s'havia de fer: cosir la ciutat. Barcelona era una ciutat que havia crescut molt precipitadament, amb pocs recursos econòmics, amb un barri aquí i un altre allà, i s'havia de cosir el conjunt de la ciutat. A més a més han fet equipaments que han donat qualitat de vida a tota la ciutat. Això, van fer-ho durant els anys 80. Amb el projecte olímpic es va acabar d'obrir la ciutat a mar. En aquests moments, la ciutat, ja la tenim feta, i ara es necessita un altre plantejament urbanístic que utilitzi els conceptes d'avui. Ja no valen les unificacions, com ara concentrar la indústria

en un lloc, allà no sé què i més allà una altra cosa... Ara preval un mix, on la gent pugui fer de tot al barri, que hi pugui viure i treballar, anar a l'escola, trobar-hi equipaments sanitaris... Que els barris es converteixin en veritables ciutats completes. Per fer això necessitem un altre document urbanístic i uns altres documents jurídics, unes altres ordenances.

—Els districtes hi deuen tenir un paper molt important en tot aquest canvi...

—Els barris, més que no pas els districtes administratius, han de recuperar el paper, que n'hi ha que ja havien tingut, de ciutat completa, com és el cas de Sarrià, Sants, Sant Andreu, etc. Amb això aconseguiríem de disminuir les mobilitats obligades, un dels grans drames de les ciutats modernes; és a dir, haver-se de moure per viure, per anar a treballar. És això que col·lapsa la circulació. I per als desplaçaments obligats que encara s'hagin de continuar fent, hem de potenciar el transport públic. I per als trasllats obligats que no puguin utilitzar els transports públics —perquè per molt que els milloris sempre quedaran espais per cobrir—, doncs caldrà facilitar aparcaments, etc. per als vehicles. Però no es pot començar per la teulada i prohibir de cop la circulació dels cotxes. Això és angoixar la ciutat i no porta enlloc.

—Un altre aspecte que ha sortit durant la pre-campanya i la campanya és el déficit de llars d'infants i de residències per a la gent gran a Catalunya i, en concret, a Barcelona. Però fa l'efecte que s'hi mercadegi una mica, amb aquestes mancances, a vegades...

—Potser sí que pot fer aquest efecte. Però passa que la realitat és molt tossuda. Aquests darrers temps la gent de més de seixanta-cinc anys ha passat del 13% al 21% dels habitants de la ciutat. I mentretrant, les places en residències de titularitat municipal han passat de més 400 a encara no 200. Això és una realitat

"Barcelona és una ciutat més pensada per a l'espectacle exterior que no pas per a la gent que hi viu. I les persones que més se'n van són les de vint a quaranta anys, perquè no hi troben ni feina, ni pis."

i també ho és que la gent gran té dificultats per a sobreviure en una ciutat com aquesta. Nosaltres ens hem compromès a crear 1.200 places de residències per a gent gran en quatre anys. L'ajuntament ja ho començava a tenir previst, havia anat cedint espais i, amb la Carta Municipal, això ja passa a ser competència directa de l'Ajuntament. Per tant, ja no hi haurà excuses que valguin. I al marge de les residències hem d'ajudar la gent gran a poder estar com vulgui, és a dir, hem d'accentuar l'ajut domiciliari, cosa que ja s'ha començat a fer, però que s'ha de millorar moltíssim. Un altre aspecte és el de les pensions. Si són tan migradetes, les altres administracions —que no som les responsables de pagar les pensions— haurem de reconèixer aquesta realitat i ajudar a sortir del pas de situacions existents amb l'ajuda domiciliària, ajuda a les famílies que tinguin a càrrec a gent gran, amb l'ajut de cent mil pessetes l'any, com hem proposat...

—*I és factible aquest ajut? Hi ha adversaris polítics que l'han criticat d'oportunista.*

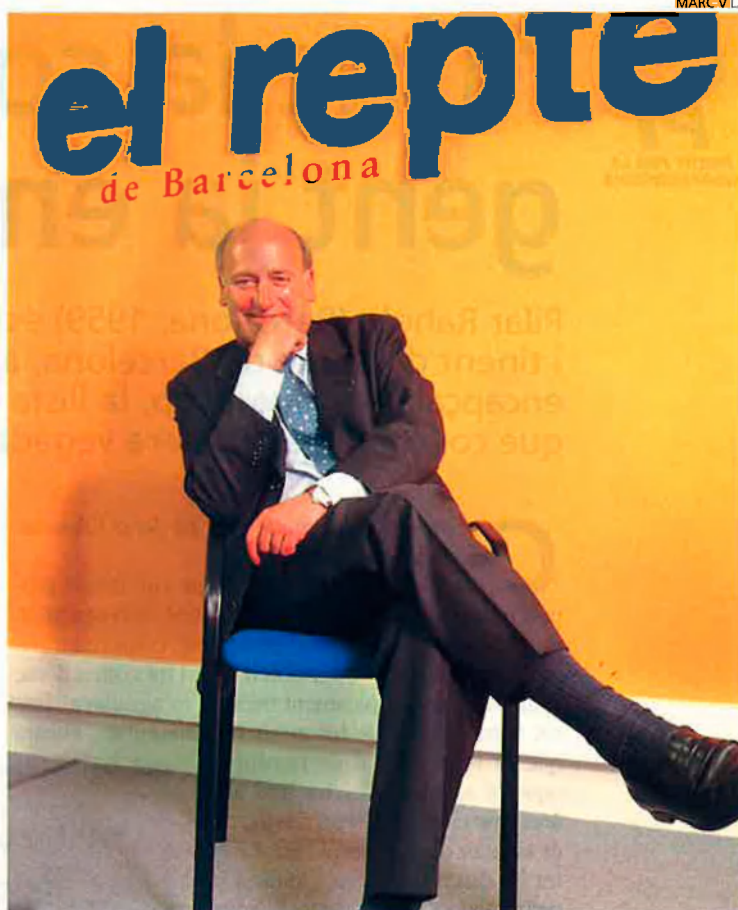
—Això és absurd. Hi ha una llei del Parlament de Catalunya, aprovada per una majoria, que ja en dóna, d'ajuts. Si ho fa la Generalitat i tothom hi està d'acord i no es considera demagògic, tampoc no ho és que ho faci una altra administració. A més, a la Generalitat, li costa 400 milions de pessetes. Com no ha de poder assumir-ho, doncs, l'Ajuntament de Barcelona! Es tracta d'un problema de voluntat política.

—*I sobre les llars d'infants?*

—Home, si maldem perquè la gent jove es quedi i que la dona pugui incorporar-se al món laboral d'una forma compatible amb la família, hem de solucionar la cosa de les criatures. Si fa uns quants anys semblava impossible l'escolarització obligatòria, gratuïta i generalitzada, i després també ho va semblar la dels infants de tres a sis anys, ara, a poc a poc, hem de facilitar l'atenció als de zero a tres anys. Aquest aspecte és un dels que va més lligat amb el futur de la ciutat. O aconseguim que la gent jove actuï de motor de la ciutat o la ciutat se'n va a fer punyetes. Així de clar, rotund i senzill. I és que, per exemple, fa cinquanta anys, el meu avi, que va crear una empresa, o els que van crear les empreses dels cotxes a tot arreu del món i no sabien fer res més no tenien gens de formació. I tot i així podien crear-se la pròpia empresa. Però ara, amb les noves tecnologies, cal tenir coneixements qualificats, una formació tècnica. I el gran avantatge que ens porten moltes ciutats americanes i algunes d'europèes és que, un cop els joves surten de la universitat troben tota mena de facilitats perquè puguin dur a la pràctica allò que han après. Aquí, en canvi, per a crear una empresa tot és una cursa d'obstacles —cal demanar permisos, etc.—, que es carrega la iniciativa dels més joves, perquè generalment no disposen de capital inicial, sinó solament d'enginy. Això és una de les coses que hem de canviar, si no acabarem essent una ciutat de franquícies, on tothom vindrà a posar-hi el negoci.

—*Per aplicar aquestes idees cal governar. Una de les opcions podria ser que CiU sumés vots amb el PP...*

—A l'Ajuntament de Barcelona mai no hi ha hagut majories absolutes i sempre hi ha governat el PSC

amb el PSUC o Iniciativa i, de tant en tant, amb ERC. Ara sembla força clar que no es repetirà l'últim govern, amb tots tres partits. Un dels dos partits minoritaris potser no aconseguirà representació, o potser cap dels dos. I el PSC tampoc no tindrà majoria absoluta. Per tant, entrem en una situació nova. Jo el que he de fer durant la campanya és demanar el suport més gran possible al model de ciutat que defenso. I a partir del dia 13, els electors em diran què haig de fer per poder tirar endavant aquest projecte. Potser pactarem amb els socialistes, potser amb el PP, ja ho veurem. Però nosaltres podrem escollir; en canvi, el problema, el tenen els socialistes que diuen que només poden pactar amb Iniciativa o ERC.

—*A vegades s'ha dit que per CiU l'alcaldia de Barcelona és un segon plat. Li fa aquest efecte?*

—Vejam, que per a un partit nacionalista les eleccions més importants siguin les catalanes, no hauria d'estranyar ningú. Són les que permeten de transformar el conjunt del país. El que passa és que ningú no m'ha demostrat encara que això sigui incompatible amb la voluntat de governar la ciutat de Barcelona. És més, crec que aquests moments hi ha la convicció, a tots els nivells, que per a assegurar un més bon resultat encara en les eleccions catalanes, d'aquí a quatre mesos o cinc, cal obtenir un bon resultat també a la ciutat de Barcelona.

"O aconseguim que la gent jove actuï de motor de la ciutat o la ciutat se'n va a fer punyetes. Així de clar, rotund i senzill."

Enric Rimbau